

eller Østet blev afgivet, eller i Virkeligheden allerede var udløben; med dette for Øje er, som tidligere berørt, ogsaa Reglen i Forslagets § 6 formet saaledes, at den rummer det sidstnævnte ligesaa vel som det førstnævnte Tilfælde.

Med Siden af den nu omtalte Forskel i Opstillingen af en Del af Lovforslagets og Udfastets Bestemmelser bliver endnu at omtale følgende fra Lovforslaget afvigende Bestemmelser i det norske Komiteudkast.

§ Komiteudkastets § 6, der handler om Forældelse af Kautionsfordringer, er i andet Led optaget en Bestemmelse om, at naar Kravet mod Hovedskyldneren er forældet, kan Skyldbestgørelse ikke kræves hos Forloveren, selv om denne er Selvskyldner, men at derimod Forældelse, som er indtraadt overfor en af flere Forlovende, der overfor Fordringshaveren hæfte en for alle og alle for en, er uden Indflydelse paa Fordringen mod de øvrige.

§ Komiteudkastets § 7 er dernæst givet nogle Regler om Kautionisters og solidariske Medskyldneres Regreskrav, der gaa ud paa følgende. Regresfordringen skal forældes i samme Frist, som gjaldt for den Fordring, som den, til hvem Regresfordringshaveren har betalt, havde paa vedkommende Regreskyldner. Enhver, der har eller kan vente at faa et Regreskrav, kan imidlertid — uden Hensyn til om der allerede fra Kreditors eller en af de andres Side er foretaget noget Skridt overfor ham selv eller ikke — ved at varsle paaældende (eventuelle) Regreskyldner om, at Ansvar vil blive gjort gældende med denne, holde sin Regresfordring i Kraft for en Tid af tre, ti eller tyve Aar fra Varslet (som ogsaa med samme Virkning kan gentages) eller, i alt Fald, for et Aar fra den Dag, da han indfrier (henholdsvis allerede har indfriet) Fordringen. Selve den foran nævnte Frist er derhos heller ikke aldeles absolut. Saafremt der nemlig ganske kort før dens Udløb — og muligt efter Omstændighederne ogsaa naar der efter dens Udløb, dog antagelig kun indenfor en vis snævrere Tidsgrense — er sket en „Afskyldelse“ (ved Varsling eller paa anden Maade) i Forhold til den, om hvis Regresfordring der er Spørgsmaal, holdes det denne aabent indenfor en Frist af tre Maaneder derefter at søge Regres eller ved Varsling at skaffe sig en forlænget Frist hertil; lige med, at „Forældelsen er bleven afbrudt“ i Forhold til den Regresføgende, maa det vistnok komme til at staa, at han har indfriet.

Bestemmelser svarende til dem, som indholdes i Komiteudkastets § 6, andet Led, ere allerede af den Grund ikke optagne i Lovforslaget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Forskrifter af det omhandlede Indhold overhovedet egne sig til at opstilles hos os, og særligt om de bør opstilles i en saa absolut Form, som sket i Komiteudkastet, synes ikke at kunne paa tilfredsstillende Maade overvejes og bedømmes uden under et med en Behandling af de øvrige Regler, som skulle regulere Kautionsforholdet. En ganske lignende Betragtning maa formentlig tale imod i den Lov, hvorom her er Tale, at optage saa indgribende Regler om Kautionisters og solidariske Medskyldneres Regreskrav som dem, der findes i det norske Udkast. Men tillige antages det, at Betingelser som de, af hvilke Regreskravenes Opretholdelse her er gjort afhængig, under vore Forhold vilde findes baade at gøre den eventuelle Regresfordringshavers Stilling mere præker og at lægge et stærkere Baand paa den enkelte med Hensyn til de Vilkaar, hvorunder han kan forpligte sig til at holde sin Medskyldner, Medforlover eller Kautionist skadesløs, end retfærdigt og praktisk holdbart. En Kautionist eller solidarisk Medskyldner vil efter dette System kunne risikere at miste hele sin Regresfordring, hvis han ikke husker paa indenfor et forholdsvis kort Tidsrum at varsle — og sikre sig Bevis for, at han har varslet — sine Medforpligtede om, at han agter at holde sig til dem for et Beløb, som han for Øjeblikket slet ikke kan kræve, maaffe slet ikke tænker sig som en praktisk Mulighed, at han nogensinde kan komme til at skulle indfordre hos dem. En saadan Varsling vilde han bl. a. blive nødt til snarest muligt at give, naar han, maaffe rent lejlighedsvis, har afgivet en Anerkendelse af Gælden overfor Kreditor. De mange forskellige Fristen, der efter Omstændighederne skulle kombineres, ville derhos gøre Forholdet særdeles indviklet. Af disse Grunde formenes det, at det i Lovforslaget optagne System, hvorefter der for Regreskravet vil komme til at gælde en Forældelsesfrist af tre Aar fra den Tid, Kravet bliver aktuelt, gaar saa vidt, som i alt Fald paa nærværende Trin gør ligt. Det er ganske vist, at dette System ikke vil yde noget absolut Værn mod, at en af flere Kautionister eller solidariske Medskyldnere kan blive nødt til at betale et Krav, som var forfaldet for mange Aar siden og som han i Mellemtiden intet har hørt om og derfor antog for afgjort. Faren herfor turde imidlertid være mere tilhøveladende end virkelig. Naar Kreditor indkræver Beløbet hos en af